

forflag, at gjøre den samme Operation ved § 2 som ved § 1, nemlig at tage det tilbage.

Indenrigsministeren: Det ærede Udvalg og den ærede Proponent have vistnok været saa tilbvieltige til at gaae ind paa de Dussler, der ere yttrede om Forandringer i Lovforslaget, som muligt; men, naar man dog ikke har kunnet opnaae et Resultat, som er ganske tilfredsstillende, saa troer jeg, at det derved godtgøres, at Sagen i sig selv har meget betydeligt Bænkfelighed. Loven har netop villet virke til, at der ikke var andre Udveie for Vedkommende, end at skaffe sig de bredfælgede Gjul; naar man anskaffer sig de bredfælgede Gjul, kan man ikke komme ind under Lovens Bestemmelser, og det er just dertil man har villet virke, og det ved en temmelig søelig Mulkt. Det kan jo ikke negtes, at dette, navnlig i Overgangsperioden, kan blive noget haardt; men, naar det gaaer frem med Anskaffelsen af disse Gjul, saa vil dette Slags Sager ikke let opstaae, og der vil ikke indtræffe saa mange Mulkter. Angaaende de Tilfælde, som omtales i Slutningen af det nu foreliggende Lovforslag, da ere de vistnok sjeldne, og saadanne Tilfælde have ikke, det jeg erindrer, været forelagte Ministeriet; det har altid dreiet sig om Overvægten, og jeg antager derfor, at de Vedkommende holde sig Lovbestemmelsen i saa Henseende efterrettelig, eller i alt Fald, at der fra Veiofshynets Side gaaes frem med al mulig Humanitet og Conduite i saa Henseende; og jeg troer virkelig ogsaa, at efterhaanden vil Veiofshynet komme til at anvende den fornødne Conduite med Hensyn til saadanne mindre Overtrædelser. Det maa jo nemlig erkjendes, at Veiofshynet ikke let kan anholde enhver Bogn, der passerer Veien; det er kun, naar der er grundet Anledning til at antage, at der er Overvægt. Det skal anholde enhver Bogn, om hvilken der er Grund til at antage, at der er begaaet en Overtrædelse. Men der bliver altsaa mange Tilfælde, hvor der, s. Ex. paa Grund af indtrædende Regnveir og dermed forbundne større Vægt, virkelig vilde kunne findes nogen Overvægt, hvis Løsfet kom under Veining, som blive uændsede, og med et vist Skjøn, som blev udført med den fornødne Conduite fra Veiofshynets Side, troer jeg vist, at Lovens

Formaal: at virke til, at Landboerne anskaffe sig Bogne med bredfælgede Gjul til svære Læs, kunde opnaaes uden særlige Byrder for Landboerne, og at i alt Fald de ganske enkelte skrigende Tilfælde vilde kunne afhjælpes ved administrative Foranstaltninger. Jeg er rigtigtnok — som ogsaa den ærede Ordfører bemærkede — heller ingenlunde vis paa, at saadan administrativ Lovgivning i visse enkelte paatrængende Tilfælde skulde kunne undgaaes, om ogsaa den graderede Skala blev antagen; thi det ligger ingenlunde altid i, at Overvægten kun har været ubetydelig, men i saadanne særdeles Omstændigheder, som gjøre, at man i det enkelte Tilfælde kan see, at Vedkommende ikke hører til dem, der i Almindelighed befare Veien med saa svært Læs, men at det er tilfældigviis, at han er kommen ind under Lovens Bestemmelse.

Det Spørgsmaal, som en æret Landssthingsmand (De Nielsen) har rettet til mig, skal jeg ikke besvare, da det gaaer ud paa en Skjærpelse af den omhandlede Lovbestemmelse i Udøvelsen, og ikke paa en Formildelse deri, saa at det staaer ikke i nogen directe Forbindelse med Forslaget. Loven indeholder iøvrigt Udgang til at anlægge flere Controlskeder; men det maa være afhængigt af Forslag fra Veicorpset, om dertil skulde være nogen trængende Anledning.

Ordføveren: Den høitærede Indenrigsminister har meent, at Veivæsenet altid vilde tage Humanitetshensyn; altsaa indrømmer den høitærede Minister, at saadant Hensyn bør tages. Men jeg troer virkelig ikke, at det er rigtigt, at man lader en Lov blive staaende, hvorved der nødvendigviis skal tages Humanitetshensyn, især af det underordnede Personale. Spørgsmaalet er altsaa, om man ikke hellere vil forlade en Lov, der indeholder saa strænge Straffe, at de ikke kunne exequeres, uden at man maa ansee det for uretfærdigt, ved at lade den bestaae som den er, og at Vedkommende saa maae lide til Regjeringen, for at faae Lettelse deri. Jeg har allerede udviklet det flere Gange; men jeg kan ikke Andet end atter gjentage, at det ikke kan bringe nogen stor Afgtelse for en Lov, at den saaledes kan forandres efter Skjøn.